

**PRODAJU KUĆU
POSLE SAMO ČETIRI
MESECA: Puškari
ispred nesuđenog
doma u Melburnu**

u istom mestu.
Družili su se kao
deca, a majke su im
zajedno radile. Me-
đutim, nakon Oluje
1995. godine putevi
su im se razišli.

- Moji su se smesti-
li u Svilajncu, a nje-
govi u Vranjskoj Ba-
nji, odakle su otišli za
Smederevo, a onda za
Australiju. Davor je
2004. godine došao
na svadbu jedne
rođake i tu smo
se ponovo sreli.
Razmenili smo
brojeve telefona,
počeli da
se dopisuje-
mo. On je čak
i tada razmi-
šljaо da dođe
u Srbiju, jer ja
nisam bila baš
voljna da se se-
lim za Australiju.
Na kraju smo ipak
doneli odluku da naš
zajednički život započne-
mo ovde - veselo će Ljilja.

U Australiji su dobili troje de-
ce: Vasilija (13), Anđelu (11) i
Dimitrija (10). Vasilije je,
takođe, imao pro-
blema u školi zbog
vakcinacije?

- On ide u sedmi
razred i kada je sve
ovo krenulo, bukval-
no su svaki dan vršili
pritisak, dok na kraju
nisam rekla da ni-
je primio vakcincu,
niti planiram da ga vakcinišem.
Mislim da će to tek biti veliki
problem sledeće školske godine.
Verujem, kao i većina roditelja u

našoj zajednici, da nije vreme
da deca prime tu vakcincu. Vak-
cina je još uvek u eksperi-
mentalnoj fazi, a
nešto što je eks-
perimentalno ne
mogu da dam
svom detetu.

Moja deca nisu
nikakav eksperi-
ment, niti materijal
za eksperimentisanje. Ne želim
da vakcina bude uslov za njiho-
vo školovanje i budućnost - ja-
sno iznosi stav sagovornica
"Vesti".

T. OSTOJIĆ

**"Moja deca
nisu materijal za
eksperimentisanje"**

Prilikom
nedavne
posete
Golubačkoj tvrđavi

PIŠE: Milan VLAŠIĆ

UZ NAPREDAK CIVILIZACIJE

Koncept "prirodnog" novca

Usamim začecima čoveka kakvog danas znamo, istoričari kažu 6.000 do 10.000 godina, svako je brinuo o sebi i svojoj porodici. Lov, ribolov, primitivna poljoprivreda, pomalo i stočarstvo, i to je bilo sve.

Kako je civilizacija napredovala, ljudi su počeli da razmenjuju viškove onoga što su imali za ono što im je trebalo. To se, naravno, zvalo trampa. Posle je uvedena zajednička roba koja je, na neki način, bila merna jedinica vrednosti.

Kako je civilizacija dalje napredovala, to sredstvo razmene se menjalo i uglavnom pretvaralo u metalni novac: bakar, srebro, zlato i slične metale. Veoma je važno napomenuti da su sve te merne jedinice imale vrednost same po sebi.

S vremenom je stvarna vrednost nestajala, odnosno ista se pretvarala u prometnu vrednost. Znači, novčanica od 100 dolara sama po sebi ne vredi ništa, pomalo neobičan papir, ali je to "objećanje plaćanja", dakle ima samo prometnu vrednost.

Zlatni standard

Sedamdesetih godina prošlog veka potpuno se napušta zlatni standard, odnosno novac nema pokriće u zlatu već se na međubankovnim sastancima dogovara vrednost određenih valuta, odnosno njihovih međuodnosa.

Tu se pojavljuju tumačenja da iza snage neke valute stoji robna razmena te države, potom percepcija stanja privrede domicilne države, ali i mnogi drugi uglavnom ekonomski faktori.

Potom se valuta veže za stanje kamatnih stopa u određenoj zemlji i raznorazne makroekonomske, ali i psihološke faktore. U jednom trenutku sam došao do zaključka da se određene valute, odnosno njihova vrednost štite snagom vojne industrije.

Fiktivni novac

Nekad su banke davale kredite na osnovu rezervi zlata, visine štednih uloga, ili depozita koje imaju na svojim računima, da bi se u najnovije vreme i tu izgubila bilo kakva veza. Danas to funkcioniše, uprošćeno rečeno, na način da vam banka pozajmi novac koji nema - novac koji ne postoji.

Znači oni vam pošalju fiktivni novac, kredituju vaš račun s nečim što ne poseduju, pod

uslovom da vi njima morate vratiti stvarni novac do koga tek treba da dođete, plus njihovu zaradu u vidu kamate.

Znoj i znanje

Ako iza nekog novca ne stoji znoj ili znanje ili kombinacija pomenutih faktora, taj novac suštinski i dugoročno ne postoji.

Nema sile kojom neko može da zadrži novac koji u stvarnosti nije njegov. Novac traži put do prirodnog vlasnika i uvek ga nalazi. Na kraju kraljeva, nešto što možemo da izgubimo ili nešto što bilo ko može da nam uzme, to suštinski nije naše.

Sada zamislite da ima neka banka koja vam daje svaki dan određenu količinu novca pod uslovom da ga morate potrošiti baš taj dan, da ga ne možete preneti za sutra, niti uštedeti.

Svako jutro se briše ono što vam je ostalo od juče, što nismo potrošili niti iskoristili prethodnog dana.

Šta bi ste radili? Kako bi ste se ponašali? Da li bismo pazili na svaki dinar, odnosno dollar i štedeli na sebi ili bismo galantno živeli i uživali u tome što je naše danas, nešto što moramo da potrošimo baš danas jer znamo da sutra dolazi nova količina koju, opet, moramo da potrošimo sutra. Kakav bi to uzbudljiv život bio!

Živimo sada

Ono što je najinteresantnije takva banka postoji i zove se VREME! Svako jutro dobijamo 86.400 sekundi, svako veče briše se sve što nismo potrošili. Nema zaduživanja, nema štednje.

Svako jutro se otvara novi račun, samo za nas, za svakoga od nas. Svako veče se briše što je ostalo neiskorišćeno od prethodnog dana. Ako ne iskoristimo sve tokom dana, naš gubitak. Nema života "utra" ili "juče", živimo danas, uživamo u sadašnjem trenutku.

Najbolje je da investiramo dobar deo tih 86.400 dollara, pardon sekundi, u sreću, zdravlje, smeh, radost, druženje, ljubav, prijateljstvo. Vreme neumitno teče.

Iskoristimo sve sa svog računa danas, ne mislimo na juče jer juče će samo da se stara o sebi, ne opterećujmo se sa sutra, jer sutra će takođe da se pobrine za sebe. Živimo sada.